

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/201/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512223916
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1512223916.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a sudcov JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 398,30 eur, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 9. októbra 2014, č.k. 7C 181/2012-105, a proti uzneseniu tohto súdu zo dňa 9. decembra 2014, č.k. 7C 181/2012-129, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa č.k. 7C 181/2012-129 zo dňa 9. decembra 2014, potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. zaplatenia sumy 125 eur titulom náhrady škody a sumy 398,30 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava V, spočívajúcim v tom, že nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku oprávneného navrhovateľa voči povinnej dlžníčke V. V., a tiež v zbytočných priet'ahoch v konaní. Odporcovi nepriznal náhradu trov konania.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vec návrhu navrhovateľa prejednal a rozhodol o nej ako miestne príslušný všeobecný súd, nakoľko Krajský súd v Bratislave rozhodol o námietke zaujatosti, vznesenej navrhovateľom voči všetkým sudcom Okresného súdu Bratislava V, uznesením č.k. 6NcC 106/2012-15 zo dňa 19.10.2012 tak, že sudcov uvedeného súdu (okrem JUDr. Jany Tamášiovej) z prejednávania a rozhodovania veci nevylúčil. Poukázal na to, že už uznesením č.k. 7C 181/2012-64 zo dňa 20.01.2014, právoplatným dňa 13.02.2014, zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania. Vec prejednal podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. na pojednávaní dňa 09.10.2014 v neprítomnosti účastníkov konania i právneho zástupcu navrhovateľa, ktorí sa napriek riadnemu predvolaniu na pojednávanie nedostavili. V tejto súvislosti poukázal na to, že i keď právny zástupca navrhovateľa zaslal dňa 02.10.2014 do podateľne súdu e-mailové podanie, v ktorom žiadal o zrušenie pojednávania, a opätovne podal návrh na prerušenie konania z rovnakých dôvodov, ako v návrhu, o ktorom už bolo uznesením č.k. 7C 181/2012-64 zo dňa 20.01.2014 právoplatne rozhodnuté, na toto jeho podanie neprihliadal, nakoľko nebolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom, a pojednávanie vykonal, pretože Ústavný súd

SR už o sťažnosti navrhovateľa rozhodol, keď ju odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

Vykonal dokazovanie prečítaním návrhu navrhovateľa a vyjadrenia odporcu, oboznámením s obsahom listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu, a s obsahom pripojeného exekučného spisu sp. zn. 37Er 4645/2010, z ktorého zistil, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal na Okresný súd Bratislava V dňa 12.08.2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. č. SR 02391/10 zo dňa 19.04.2010, ktorý bol vydaný v prospech oprávneného (navrhovateľa v prejednávanej veci) proti povinnej V. V., ktorá ním bola zaviazaná povinnosťou zaplatiť navrhovateľovi sumu 794,55 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 794,55 eur od 24.09.2009 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 794,55 eur od 02.02.2010 do zaplatenia, a trovy konania vo výške 233,04 eur. Vec bola na súde prvého stupňa ako súde exekučnom vedená pod sp. zn. 37Er 4645/2010. Exekučný súd uznesením č.k. 37Er 4645/2010-10 zo dňa 13.10.2010 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.11.2010. Uviedol, že navrhovateľ tvrdil, že súd prvého stupňa ako exekučný súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej 15-dňovej lehote, čím došlo zo strany súdu prvého stupňa k nesprávnemu úradnému postupu, v dôsledku čoho mala navrhovateľovi vzniknúť majetková škoda vo výške 125 eur, spočívajúca v nákladoch, vynaložených navrhovateľom na správu a udržateľnosť pohľadávky, ako i nemajetková ujma vo výške 398,30 eur za nečinnosť exekučného súdu v trvaní viac ako 216 dní, predstavujúca primeranú náhradu za zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie práv navrhovateľa a jeho legitímnych očakávaní, za jeho stratu dôvery v právo a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky. Z takto zisteného skutkového stavu vyvodil s poukazom na ust. § 9 ods. 1 a 2, a § 17 ods. 1, 2 a 3 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci záver, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný. Zdôraznil, že predpokladom objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávného úradného postupu, existencia majetkovej škody respektíve nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, pričom podrobne vysvetlil obsah jednotlivých predpokladov zodpovednosti štátu za škodu. Mal za to, že navrhovateľ nepreukázal ani nesprávny úradný postup Okresného súdu Bratislava V, ani vznik škody a nemajetkovej ujmy, a teda neuniesol v konaní dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení.

Dospel totiž k záveru, že v konaní nebol preukázaný žiadny nesprávny úradný postup exekučného súdu. Uviedol, že i keď exekučný súd nerozhodol o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od podania žiadosti, k jeho nesprávnemu úradnému postupu, spočívajúcemu v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, nedošlo, nakoľko nebol lehotou stanovenou v ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom od 01.07.2010 do 31.12.2011 viazaný. Poukázal na to, že 15-dňová lehota, uvedená v ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, je stanovená len pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor a udelí poverenie. V posudzovanej veci však exekučný súd zistil rozpor exekučného titulu so zákonom, a preto žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Zdôraznil, že pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zákon žiadnu lehotu nestanovuje. V tejto súvislosti poukázal i na znenie ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného ku dňu podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (k 12.08.2010), v ktorom je uvedené, že 15-dňová lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa ust. § 41 ods. 2 písm. c) a d), pričom exekučným titulom bol v posudzovanej veci rozhodcovský rozsudok. Mal tiež za to, že v konaní nebolo preukázané, že by exekučný súd nerozhodol o žiadosti exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v primeranej lehote, keďže nebolo preukázané porušenie zásady rýchlosti konania, z čoho potom vyvodil, že k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu nedošlo. Dospel tiež k záveru, že navrhovateľ navyše nepreukázal ani vznik materiálnej škody, keď sa obmedzil len na všeobecné tvrdenie v návrhu o vynaložených administratívnych nákladoch, vyplývajúcich z účtovnej agendy, ktorú však nepredložil odvolávajúc sa na obchodné tajomstvo a dôverné informácie, a ani vznik nemajetkovej ujmy. Neuniesol potom v konaní dôkazné bremeno. Nakoľko navrhovateľ nepreukázal existenciu podmienok pre úspešné uplatnenie svojho nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, návrh zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu v konaní úspešnému odporcovi nepriznal, keďže mu žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že dňa 09.10.2014 vec pojednával v jeho neprítomnosti, hoci riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, čím mu odňal možnosť konať pred súdom. Rozporne k tejto námietke uviedol, že tým, že sa neuskutočnilo ústne pojednávanie, bolo porušené jeho právo na kontradiktórny proces. Namietal tiež, že vo veci rozhodol vylúčený sudca, keďže už v návrhu namietal, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Uviedol, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí, a preto podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Mal za to, že nie je prípustné, aby konanie pokračovalo, a aby sa naďalej vykonávali úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Uviedol tiež, že meritórne rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí rozhodol súd prvého stupňa aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Odvolanie podal aj proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, keďže v čase podania odvolania proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu nebolo o zamietnutí návrhu na prerušenie konania právoplatne rozhodnuté, a dôsledok správania súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, zakladajú porušenie jeho práva na súdnu ochranu, osobitne jeho možnosť konať pred súdom. Poukázal na to, že súd prvého stupňa nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O.s.p., pretože navrhovateľ trval na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní. Súd prvého stupňa podľa jeho názoru rozhodol bez toho, aby mu umožnil ovplyvniť jeho rozhodnutie vyjadrením sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Navrhovateľ ako strana v konaní nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť, pričom sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Mal potom za to, že súd prvého stupňa porušil zásadu kontradiktórnosti konania. Súd prvého stupňa mal podľa jeho názoru tiež úplne ignorovať všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov, publikačných výdajov spojených s vyhotovením urgencií, a na poštovné a telekomunikačné výdaje. Ďalej uviedol, že súd prvého stupňa „dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.“ Poukázal na to, že si nechal vypracovať znalecký posudok, ktorý však vzhľadom na namietané konanie súdu nemal možnosť predložiť. Následne zase rozporne s predchádzajúcim vyjadrením tvrdil, že predmetný znalecký posudok v konaní predložil, ale súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s ním. Napadnutý rozsudok považoval tiež za nedostatočne odôvodnený a vnútorne rozporný. Napriek tomu, že súd prvého stupňa zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi, pričom rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. Zastával tiež názor, že súd prvého stupňa mal o jeho návrhu na prerušenie konania, doručenom na súd pred pojednávaním, pred rozhodnutím o veci samej osobitne rozhodnúť.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 201 ods. 1 O.s.p.), prejednal odvolanie podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., s verejným vyhlásením rozsudku podľa § 156 ods. 3 O.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, vyvodil z neho správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Neporušil ani právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné, a jeho argumenty podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Napadnuté rozhodnutie je tiež presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís súd prvého stupňa dospel, sú pre právnickú ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne, a aj

spravodlivé. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (ust. § 219 ods. 2 O.s.p.). Keďže v takomto prípade ich nie je potrebné opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadrí sa len k odvolacím námietkam navrhovateľa.

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v posudzovanej veci, platí dispozičná a prejednacía zásada. Prejednacía zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktoré ju preukazujú, je zásadne vecou účastníkov konania. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia. Účastník má teda povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkazu (§ 120 ods. 1 O.s.p.). K splneniu tejto povinnosti je zaviazaný každý účastník konania. Pokiaľ navrhovateľ s poukazom na ust. § 101 ods. 2 O.s.p. namietal, že súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď vykonal pojednávanie bez prítomnosti jeho právneho zástupcu, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keď na tento postup boli splnené podmienky. Predmetné ustanovenie predpokladá pre prejednanie veci v neprítomnosti účastníka skutočnosť, že sa účastník nedostaví na pojednávanie, a ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie.

Odvolací súd zo spisu zistil, že súd prvého stupňa vo veci stanovil termín pojednávania na deň 09.10.2014. Predvolanie na toto pojednávanie bolo právnenmu zástupcovi navrhovateľa podľa doručenky založenej na č. l. 86 doručené dňa 10.09.2014, a poučenie aj v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. už dňa 22.11.2012, a opätovne dňa 18.09.2013. Navrhovateľ doručil dňa 02.10.2014 do podateľne súdu prvého stupňa e-mailové podanie, obsahujúce návrh na zrušenie nariadeného pojednávania spolu s opätovným návrhom na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti, ktorou namietal porušenie jeho práva na zákonného sudcu a na nestranný súd, čo považoval za dôvod pre zrušenie pojednávania. Odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepožiadala o zrušenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Z jeho návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia nestrannosti súdu a sudcu je možné pri jeho obsahovom posúdení dôjsť k záveru, že týmto úkonom by navrhovateľ síce mohol požiadať o odročenie pojednávania, no zároveň vzhľadom na ním uvedený dôvod pre zrušenie pojednávania nie je možné tento dôvod vyhodnotiť ako dôležitý, keďže v prvom rade o ním namietanej nestrannosti súdu už bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 6NcC 106/2012-15 zo dňa 19.10.2012, ktorý o námietke zaujatosti, vznesenej navrhovateľom v návrhu na začatie konania rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava V (okrem JUDr. Jany Tamášiovej), a ani zákonná sudkyňa JUDr. Eva Šajmovičová, nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci. Navyac ústavná sťažnosť navrhovateľa smerujúca proti predmetnému rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave bola už v čase návrhu navrhovateľa na zrušenie pojednávania Ústavným súdom Slovenskej republiky odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na jej prerokovanie a rozhodnutie uznesením III. ÚS 424/2013 zo dňa 10.09.2013, preto postupoval súd prvého stupňa správne, ak dôvod na zrušenie pojednávania, uvádzaný navrhovateľom, nepovažoval za dôležitý. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ mal pred podaním žiadosti o zrušenie pojednávania vedomosť, že ním uvádzaný dôvod neexistuje, a teda nemôže obstáť, považoval odvolací súd jeho žiadosť za obštrukčnú.

Z uvedených dôvodov potom ani odvolacia námietka navrhovateľa, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca ako i s ňou súvisiacia argumentácia, ktorá sa na posudzovanú vec vôbec nevzťahuje (tieto odvolacie dôvody opakuje navrhovateľ vo všetkých odvolacích súdnych známych odvolaniach bez zohľadnenia konkrétnych odlišností jednotlivých konaní), nemohla obstáť. Súd prvého stupňa taktiež postupoval správne, ak na opätovný a s jeho predchádzajúcimi návrhmi na prerušenie konania obsahovo zhodný návrh navrhovateľa na prerušenie konania neprihliadal, nakoľko tento bol podaný e-mailovým podaním nepodpísaným zaručeným elektronickým podpisom, a nebol do troch dní doplnený originálom podania. Keďže k uvedenému postupu súdu prvého stupňa nemal navrhovateľ v odvolaní žiadne konkrétne námietky, odvolací súd sa plnom rozsahu stotožnil s procesným postupom súdu prvého stupňa, a ostatné formulárové a v každom jeho odvolaní opakujúce sa námietky navrhovateľa, týkajúce sa údajného nesprávneho procesného postupu súdu prvého stupňa pri rozhodovaní o jeho návrhu na prerušenie konania vyhodnotil ako s posudzovanou vecou nesúvisiace a teda zmätočné. Považuje však za potrebné zdôrazniť, že podanie síce možno urobiť elektronickými prostriedkami, ale nakoľko sa jedná o návrh vo veci samej, treba ho doplniť písomne alebo ústne do zápisnice najneskôr do troch dní. Na podanie, ktoré nebolo v lehote doplnené, sa podľa ust. § 42 ods. 1 O.s.p. neprihliada, a keďže podanie právneho zástupcu navrhovateľa, ktorým opätovne navrhol konanie prerušiť, nebolo do troch dní doplnené originálom, postupoval súd prvého stupňa a v súlade s aktuálnou judikatúrou

(rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Ndc 6/2011 zo dňa 15.4.2011) správne, keď na návrh navrhovateľa na prerušenie konania neprihliadol. Právny zástupca navrhovateľa sa na pojednávanie, hoci bol riadne a včas predvolaný, nedostavil, čo skonštatoval aj súd prvého stupňa v zápisnici z pojednávania zo dňa 09.10.2014. Vzhľadom na to, že žiadny dôležitý dôvod na odročenie pojednávania nebol vzhľadom na vyššie uvedené dané, súd prvého stupňa nepochybil, keď dňa 09.10.2014 pojednával a rozhodol v neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľa (§ 101 ods. 2 druhá veta O.s.p.).

Odvolací súd dospel tiež k záveru, že ani právo navrhovateľa na kontradiktórne konanie nebolo porušené. Podľa ust. § 115 ods. 1 a 2 O.s.p., ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Táto podmienka vykonania pojednávania bola splnená. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je potrebné chápať tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie práva konať a rozhodnúť v jeho prítomnosti. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v návrhu na začatie konania, vo vyjadrení k nemu, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania pri odročovaní pojednávania. Jej cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch svedkov. Podľa ust. § 129 ods. 1 O.s.p. možno vykonať dokazovanie listinami tak, že predseda senátu (samosudca) na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oboznámi ich obsah. Podľa ust. § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania. V danej veci bolo nariadené pojednávanie na deň 09.10.2014, pričom právny zástupca navrhovateľa bol na toto pojednávanie riadne predvolaný, no bez ospravedlnenia sa nedostavil. Dňa 30.04.2014 mu bolo doručené aj vyjadrenie odporcu k žalovanému nároku, na ktoré nereagoval žiadnym písomným podaním. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v zmysle ust. § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv, teda právo vykonávať procesné úkony, vo formách stanovených zákonom nazeráť do spisu, robiť si výpisy, vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.), byť predvolaní na súdne pojednávanie. Na pojednávaní súd prvého stupňa oboznámil návrh navrhovateľa, vyjadrenie odporcu, obsah pripojeného exekučného spisu, ako i všetky listiny a rozhodnutia založené v spise. Pokiaľ teda na pojednávaní vykonal dôkazy navrhované navrhovateľom a poskytol možnosť obom účastníkom zúčastniť sa pojednávania, čím mali možnosť vyjadriť sa k dôkazom, resp. navrhnúť ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, tak týmto jeho postupom nedošlo k porušeniu princípov kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. K právu účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zodpovedá aj povinnosť súdu umožniť účastníkovi, aby sa vyjadril ku každému dôkazu, ktorý súd vykonal a ktorý môže aj obsahovať zistenie významné pre rozhodnutie súdu. Tento postup bol zo strany súdu prvého stupňa postupom podľa ust. § 122 ods. 1 v spojení s § 123 O.s.p. dodržaný. Súd prvého stupňa dodržal i zásadu priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania, ktorú zaručuje nielen ústava (čl. 48 ods. 2), ale aj Dohovor (čl. 6 ods. 1), keďže táto zásada je súčasťou práva účastníkov konania na spravodlivé prejednanie veci, týkajúce sa ich občianskych práv a záväzkov a je aj zároveň špecifickým vyjadrením zásady kontradiktórnosti sporového konania.

Dodržanie práva účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zo strany súdu prvého stupňa je v zhode i s judikatúrou, o ktorú sa opiera aj ESLP, ktorý vyslovil, že súčasťou koncepcie spravodlivého súdneho konania je zásada kontradiktórnosti, v súlade s ktorou musia mať účastníci nielen právo navrhnúť všetky dôkazy, ktoré považujú za nevyhnutné na preukázanie svojich tvrdení, ale aj právo byť oboznámený a vyjadriť sa ku všetkým dôkazom a vyjadreniam predloženým s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu. Vo vzťahu k princípu rovnosti zbraní, ktorý bol súdom prvého stupňa dodržaný, bola poskytnutá obom účastníkom konania primeraná možnosť predložiť svoje návrhy. Pokiaľ súd prvého stupňa v rámci vykonávaného dokazovania vytvoril procesný priestor obom sporovým

stranám na navrhovanie dôkazov, oboznámenie sa a vyjadrenie sa k nim, tak neodňal navrhovateľovi ako účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, a rešpektoval judikatúru Ústavného súdu SR a ESLP. Jeho postupom nedošlo k porušeniu práva vyjadriť sa ku každému z vykonaných dôkazov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, k porušeniu zásad priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov a kontradiktórnosti sporového konania, teda zásad obsiahnutých v príslušných ustanoveniach O.s.p., a v práve na spravodlivý proces, ako ho vykladá Ústavný súd SR a ESLP.

Navrhovateľ v ďalšom uviedol, že si nechal vypracovať znalecký posudok ohľadom výšky škody, a že súd prvého stupňa mu nedal priestor predložiť tento dôkaz v konaní, keďže bez splnenia podmienok konal a rozhodol postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p.. V tomto smere odvolací súd (okrem vyššie uvedeného, teda že súd prvého stupňa správne postupoval v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p.) uvádza, že súd prvého stupňa nebol povinný dopĺňať dokazovanie znaleckým posudkom vypracovaným na požiadanie navrhovateľa, pretože ho navrhovateľ do spisu nezaložil, a v zmysle § 101 ods. 2 druhá veta za bodkočiarkou bol povinný prihliadnuť iba na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Predmetný znalecký posudok, ktorý si údajne navrhovateľ nechal vypracovať, však nepripojil ani k odvolaniu.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa nekonštatoval, že jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov ako aj právo na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase bolo porušené, hoci zistil, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia neboli dodržané, odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvého stupňa dospel v odôvodnení napadnutého rozsudku k záveru, že k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu, spočívajúcim v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, nedošlo, nakoľko nebol 15-dňovou lehotou stanovenou ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku viazaný. Rovnako dospel k záveru, že nebola porušená ani zásada rýchlosti konania, a že k navrhovateľom namietaným prieťahom v konaní nedošlo. Z uvedeného vyplýva, a vzhľadom na podanie „formulárového“ odvolania zrejme uniklo pozornosti navrhovateľa, že súd prvého stupňa jeho návrh zamietol primárne z dôvodu, že nepreukázal splnenie už prvého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to existenciu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ navyše nepreukázal svoje tvrdenia, o vzniku a výške majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Paušálne vyčíslenie nákladov na správu a udržateľnosť pohľadávky bez ďalšieho dôkazom o vzniku a výške majetkovej škody nie je. Napokon navrhovateľ ich vynaloženie v konkrétnom prípade rovnako nepreukázal, čím neuniesol dôkazné bremeno v konaní. Napriek tomu, že sa súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku zaoberal i nepreukázaním škody a nemajetkovej ujmy a teda neunesením dôkazného bremena zo strany navrhovateľa, vzhľadom na jeho záver o neexistencii nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, s ktorým sa aj odvolací súd stotožnil, neboli jeho závery v tomto smere pre rozhodnutie vo veci podstatné.

Napokon neobstojí argument navrhovateľa o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Napadnutý rozsudok je podľa odvolacieho súdu preskúmateľný, pretože obsahuje dôvody, resp. argumentáciu, pre ktoré súd prvého stupňa dospel k záveru o nedôvodnosti návrhu, rovnako obsahuje ustanovenia právnych prepisov, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav veci a tieto aj správne interpretoval. Súd prvého stupňa teda venoval náležitú pozornosť nielen zisťovaniu rozhodujúcich skutkových okolností, ale aj vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil.

So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnému odporcovi nepriznal, nakoľko ju návrhom nežiadal.

Napadnutým uznesením č.k. 7C 181/2012-129 zo dňa 09.12.2014 uložil súd prvého stupňa navrhovateľovi povinnosť do troch dní od právoplatnosti uznesenia zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku vo výške 20 eur s tým, že poplatok bol vyrúbený podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ včas odvolanie, a navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil. Namietal, že napadnuté uznesenie nie je odôvodnené, a tiež, že mu bola uložená poplatková povinnosť, hoci mu vzhľadom na vecné oslobodenie konania od poplatku nevznikla. Argumentoval tým, že podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok

vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom ako vyplýva z tejto definície, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod. ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Zdôraznil, že podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu, a súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Poukázal na to, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, z čoho vyvodil, že mu bola v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 39/2007 mal za to, že za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zák. č. 71/1992 Zb. sa súdne poplatky nevyberajú, v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy. Argumentoval tiež, že podľa ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. V danom prípade bola žaloba podaná pred 01.10.2012, konanie teda začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 145/1995 Z.z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.09.2012. Do 30.09.2012 bolo podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k) zák. č. 71/1992 Zb. konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Podľa ust. § 2 ods. 4 veta prvá zák. č. 71/1992 Zb. v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa ust. § 5 ods. 1 písm. a) zák. č. 71/1992 Zb. poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa ust. § 6 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa ust. § 17 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom.

Podľa ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. októbra 2012) z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom platí súdny poplatok vo výške 20 eur.

Podľa poznámky č. 3 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej.

Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa súd napadnutým uznesením, ktorým uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku, aplikoval správny právny predpis a správne ho aj vyložil, správne označil položku Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej súdny poplatok vyrúbil, a súdny poplatok bol navrhovateľovi vyrúbený aj v správnej výške. Odôvodnenie napadnutého uznesenia považoval odvolací súd za dostatočné a samotné uznesenie za preskúmateľné, pretože z neho všetky vyššie uvedené skutočnosti jednoznačne vyplývajú. Ak súd prvého stupňa rozhodol o povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, bol jeho postup správny,

príčom odvolacie námietky navrhovateľa nepovažoval odvolací súd za dôvodné. V prvom rade považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že z vyššie citovaných ustanovení zák. č. 71/1992 Zb. a jeho prílohy nevyplýva, že sa súdny poplatok platí len za samotné podanie návrhu tak, ako tvrdí navrhovateľ v odvolaní, a zo strany súdu prvého stupňa nedošlo ani k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Závery z navrhovateľom v tejto súvislosti citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 39/2007 nie sú na posudzovanú vec aplikovateľné, keďže tieto sa týkajú súdnych konaní, za ktoré nie sú v Sadzobníku súdnych poplatkov uvedené poplatky, pričom v posudzovanej veci o takýto prípad nejde. Súdny poplatok pre konanie o návrhu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa v Sadzobníku súdnych poplatkov nachádza, a to práve v položke č. 7a. Položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb., bola do sadzobníka vložená novelou zák. č. 71/1992 Zb. vykonanou zákonom č. 286/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.10.2012. Súčasne bolo touto novelou do zák. č. 71/1992 Zb. vložené ust. § 18ca, podľa ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.09.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. Konanie o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. nebolo do 30.09.2012 uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov, od 01.10.2012 je však spoplatnené. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžf 37/2010 zo dňa 04.05.2011 „tak ako poplatková pohľadávka vzniká podaním návrhu a je zročná zároveň týmto okamihom, je aj poplatok z odvolania vo veci samej zročný okamihom, keď bolo toto odvolanie podané. Súd môže súdny poplatok vyrúbiť a vymáhať až po vzniku poplatkovej povinnosti“. Zákon o súdnych poplatkoch v ust. § 17 ods. 2 ustanovuje, že poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom. Z uvedeného potom vyplýva, že navrhovateľovi poplatková povinnosť za podané odvolanie proti rozsudku vznikla. Navrhovateľ by nebol povinný zaplatiť poplatok za odvolanie (i s poukazom na ust. § 6 ods. 2 prvá veta zák. č. 71/1992 Zb) iba v prípade, ak by odvolanie podal pred 30. septembrom 2012. Odvolanie však podal dňa 19.11.2014, z čoho vyplýva, že odvolacie konanie sa začalo za účinnosti zák. č. 71/1992 Zb. v znení zák. č. 286/2012 Z.z.. Preto postupoval súd prvého stupňa správne, ak napadnutým uznesením uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie v zmysle pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, účinne v čase vzniku poplatkovej povinnosti, pričom poplatok vyrúbil aj v správnej výške 20 eur. Ani námietku navrhovateľa, že v danej veci nie je dôvodné použitie analógie legis, nepovažoval odvolací súd za dôvodnú, nakoľko k použitiu analógie zo strany súdu prvého stupňa nedošlo.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.